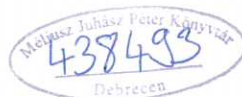

V51

© Varró Zsuzsa, 2015
© Varró Dániel, 2015
© Domján-Udvardy Melinda, 2015
© Holnap Kiadó, 2015

Szerkesztette Róna Judit

A kötetet illusztrálta és a borítórajzot készítette
Domján-Udvardy Melinda

A könyvet tervezte
Nyilassy Bence

Nemzeti Kulturális Alap

A kötet kiadását a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

VARRÓ
ZSUZZA
Célfonyka

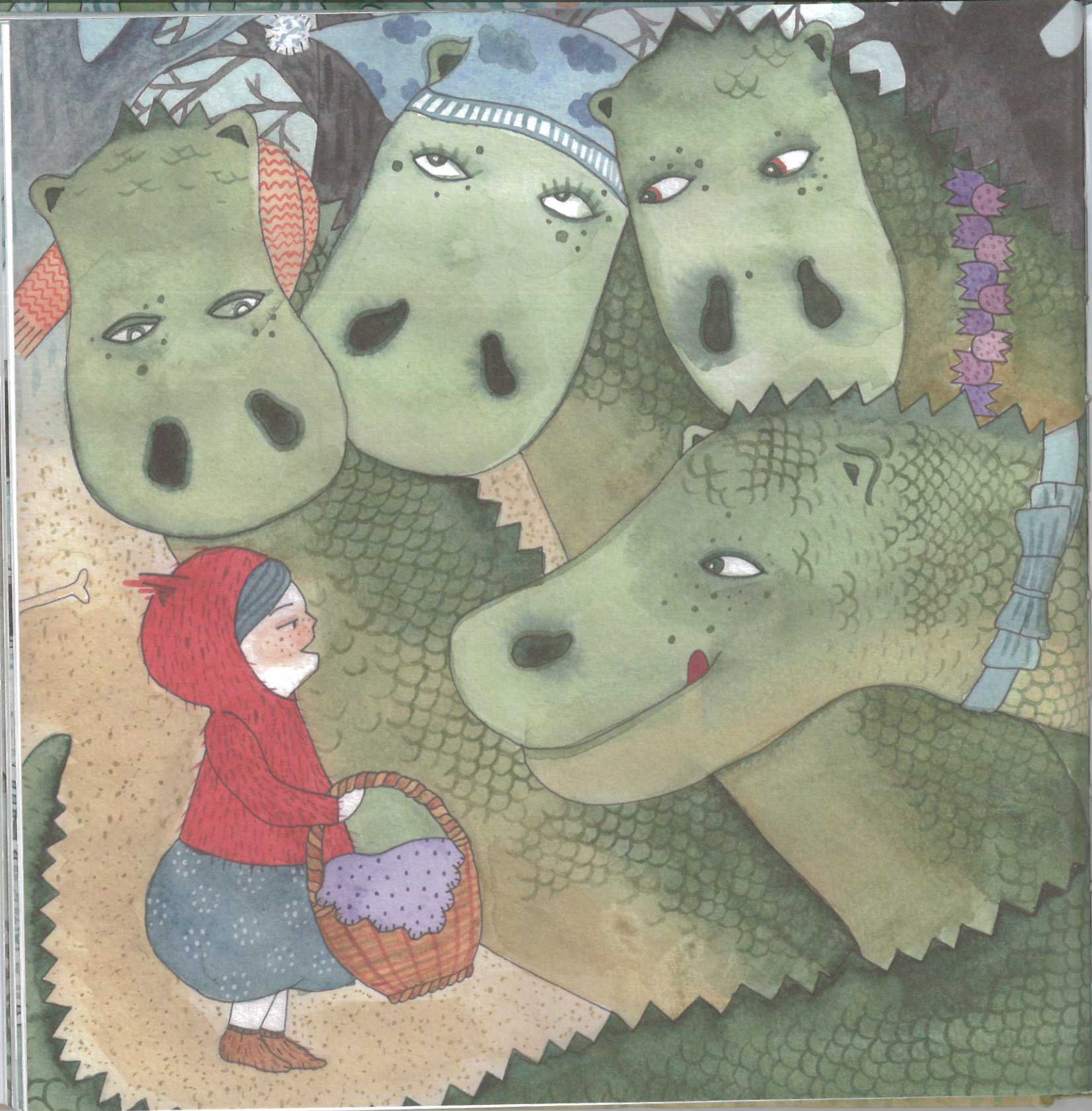
Varró Dániel versbetéteivel
Domján-Udvardy Melinda rajzaival

Mészáros Juhász Péter Könyvtár
Debrecen

000001830446

HOLNAP KIADÓ

ÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Áfonykát majdnem megeszik,
de szerencsére kiderül, hogy péntek van*

Amerre ment, a fák, a bokrok, a bogyók és a lábnyomok mintha mind azt kiabálták volna utána: – Ne menj arra, fordulj vissza! Ott tanyázik a Rettenetes Rinaldó!

De Áfonyka nem hallgatott rájuk. Ha lett volna köztük egy mogyoróbokor – mert a mogyoróbokor szavára mindig sokat adott –, talán visszafordul, de nem biztos. Az erdei tündérek nem szeretnek visszafordulni. Meg hát különben is, azért indult el, hogy körülnézzen...

Hamarosan különös hangok ütötték meg a fülét:

– Zöld a kökény, majd megkékül... – dalolta egy mély, öblös hang.

– Hagyd már abba, aludni szeretnék – morogta egy másik, nem kevésbé mély és nem kevésbé öblös hang.

– Most vagyok szerető nélkül... – dalolta tovább az első hang.

– Rossz vége lesz ennek – mondta vészjóslóan egy harmadik, szintén mély és öblös hang.

– Majd megérik feketére... – dalolta rendíthetetlenül a mély, öblös hang.

– Nekem fáj a fogam, te meg vonyítasz itten, mint a fába szorult féreg, a mindenségít neki! – zsörtölődött egy negyedik (mély és öblös) hang.

Ekkor ért oda Áfonyka. Egy barlang előtt szörnyű nagy valaki hevert. Káprázatos zöld-aranyban pompázott, négy hatalmas feje volt, nagy, kerek pocakja és hosszú, éles karmai. A feje fölött, a barlang falán, szépen megmunkált tábla, amelyen cirkalmas betűkkel ez állt:

*Rettenetes (Krucifix) Rinaldó
A királylányok réme*

Alá pedig vörös betűkkel ezt írta valaki:

Vigyázat! Különösen veszélyes!

Áfonyka nem tudott olvasni, különben talán elszaladt volna, de így csak állt ott, és bámulta a Rettenetes (Krucifix) Rinaldót. Még sosem látott sárkányt. A Rettenetes (Krucifix) Rinaldó is csak bámulta Áfonykát, mind a nyolc szemével. Furcsamód még sosem látott tündérkét.

- Némmá', mekkora mókus! - mondta az első feje.

- Szép kövér - csettintett a második.

- Kicsit azért kicsi - mondta a harmadik. - Láttam már nagyobbat is. Nem hazudok, akkora volt, mint egy kisebb elefánt. Ez itten a fél fogunkra se volna elég.

- Ne is mondjátok! - szisszent fel erre a negyedik. - Lassan egy fél fogam is alig van már.

- Hát én azért' bekapom, biztos, ami biztos - mondta újra a sárkány első feje, a második pedig csámcsogni kezdett, méghozzá igen hangosan és illetlenül.

Áfonyka, aki ezalatt már felszökkent egy közeli fa legmagasabb ágára, most kicsit nyugtalanodni kezdett. Eddig úgy vélte, hogy a sárkány oldalán azok a valamik holmi rosszul odavarrt zsebek, most azonban, ahogy Rinaldó izgatottan mozgolódni kezdett, már látta, hogy valójában két, gondosan összehajtogatott szárny az, amelyekkel könnyen fel lehet repülni akár egy legmagasabb ágra is. - Ajjaj - gondolta magában Áfonyka.

- Nem vagyok mókus - szólalt meg aztán hangosan, minden bátorságát összeszedve.

- Aszongya, nem mókus, hallod? - mondta a sárkány harmadik feje.

- Attól még meg lehet enni - vélte az első feje.

- Az nem olyan biztos - jegyezte meg a második feje. - Ajjaj - mondta aztán, mintha valami szörnyű gyanú ébredt volna benne. - Nem egy ilyen kis hogyishíjják ez?

- Honnan tudjam? - mordult fel az első feje.

- Kérdezzük meg - indítványozta a harmadik feje.

- Nem egy ilyen kis hogyishíjják vagy véletlenségből? - kérdezte a negyedik feje.

- De igen - vágta rá habozás nélkül Áfonyka.

- Akkor nem lehet megenni - mondta lemondóan a második fej.

- Má' mér' ne lehetne? - kérdezte az első.

- Mindegy, nekem úgyis fáj a fogam - mondta panaszosan a negyedik.

- De tényleg, miért nem lehet? - erősködött a harmadik.

- Tényleg, miért nem? - kérdezte a legmagasabb ágról Áfonyka is, aki örült ugyan ennek a fordulatnak, de mégiscsak kíváncsi volt.

- Ilyen kis hogyishíjjákat éhgyomorral megenni balszerencsét hoz - jelentette ki a Rettenetes (Krucifix) Rinaldó második feje. - Különösen pénteken.

- Mér, mi van máma? Hétfő vagy péntek?

- Péntek - kottyantotta közbe Áfonyka (aki persze egyáltalán nem tudta, hogy mi az a péntek - csütörtökről már hallott, meg vasárnapról is, de péntekről még nem. Mindenesetre jó napnak tűnt neki.)

- Ugyan, ki mondja? - kérdezte a harmadik fej.

- A Sárkányok Öreganyja - felelte a második.

- Há' akkor az úgy van - mondta az első bánatosan.

- Ó, gonosz öreg nagy! - mélázott el a negyedik.

- És mi van a kosárcájában? - kérdezte a harmadik fej.

- Lekvár - felelte kicsit bátortalanul a legmagasabb ágról Áfonyka. - Bodzás kiflicske meg birsalmasajt. És egy kis üveg pipacsszörp.

Rinaldó fintorgott mind a négy orrával. (Láttatok már fintorgó sárkányt? Elég mulatságosan néz ki.)

- Kalbász nincs? - kérdezte az első feje.

- Az nincsen.

- Kár - mondta csalódottan a sárkány második feje.

- Akkor szundikáljunk egy kicsit - mondta a harmadik.

Ezzel a sárkány első, második, harmadik feje sorban lehunyta kettő, négy, hat szemét és hamarosan hortyogni kezdett. A negyedik azonban ébren maradt, sóhajtozott, hatalmas állkapcsát nyomogatta, és fájdalmasan fel-felszisszent közben.

Áfonyka figyelte egy darabig ezt a fogfájós negyedik fejet, aztán kicsit lejjebb merészkedett, és végül csak megkérdezte: - Ööö, Rinaldó... mi van a fogaddal?

- Semmiség - nyögte ez a negyedik fej. - Ne is törődj vele. Csak egy nyamvadt korona.

- Megnézhetem? - kérdezte Áfonyka. A sárkány szófogadóan kitéotta a száját, így a tündérke jól láthatta, hogy az egyik hosszú, éles fog tövében aranyosan megcsillan valami.

- Mi a baj vele? - kérdezte.

- Nyom - mondta panaszosan Rinaldó negyedik feje. - Szúr. Nem lehet kibírni.
 - Megpróbálhatom leszedni - ajánlotta Áfonyka. Egészen megsajnálta ezt a sárkányt. Tényleg rémes lehet, ha valakinek korona van a fogán.
 - Á, hagyd csak - sóhajtott a sárkány. - Nekem már úgyis mindegy!
 De Áfonyka nem hagyta. Leugrott a fáról, ráparancsolt a sárkányra, hogy tartsa nyitva a száját, és aztán behajolt a hosszú, éles fogak közé, egyenest. Két kézzel megragadta a csillogó valamit, mozgatta, feszegette, tiszta erőből húzni kezdte, míg az végül engedett és lejött. A sárkány megkönnyebbülésében nagyot fúj, úgyhogy Áfonyka kirepült a szájából és a földre huppant. Most jobban megnézte, mi van a kezében, és csodálkozva látta, hogy az egy valódi korona, olyan, amelyet királyi személyek szoktak viselni.
 - Hát ez meg...? - kérdezte volna Áfonyka, de Rinaldó örömeiben nagyot kiáltott: - Jó tett helyébe jót várj!
 Erre aztán mindjárt felébredt a többi feje is.
 - Mi az, mi az?! - horkantotta dühösen az első feje. A sárkányok nagyon nem szeretik, ha fölébresztik őket.
 - Mit ígérget ez itten? - morogta a harmadik feje.
 - Már késő! - mondta gyorsan a negyedik fej. - Már megígértem.
 - Nem ér! Renonc! - morogta felháborodva a második feje.
 - Az ígélet szép szó... - mondta rosszkedvűen az első, és egy szép, arany-zöld pikkelyt feszegetett le az oldaláról. Odanyújtotta Áfonykának:
 - Tessék - mondta nem sok lelkesedéssel. - Ha bajba jutsz, fújj rá háromszor, és rögtön ott termek.
 - Ja, vagy nem - mormogta a harmadik feje, csak úgy maga elé.
 - Köszönöm szépen - mondta Áfonyka, és gondosan eltette a pikkelyt, aztán a koronára nézett. Igen, már megint borzasztóan kíváncsi lett. Nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze:
 - Bocsánat - kezdte udvariasan, mert félt, hogy a sárkány megharagszik. - Ez a korona... khm... hogy került a fogadra?
 De a Rettenetes Rinaldó nem haragudott meg. Inkább zavarba jött.
 - Hát úgy... öhöm-böhömm... izé... - krárogott a negyedik feje.
 - Jött egy ilyen... hülye... ööö - hímezett-hámozott a második feje.

- Egy ilyen páncélos kis... na, mondjad már - mondta az első feje.
 - Tulajdonképpen... az az igazság... hogy egy királyfié - bökte ki végül a harmadik feje.
 - Megetted?! - hüledezett Áfonyka.
- A Rettenetes Rinaldó lesütötte mind a nyolc szemét. Úgy látszott, kicsit szégyelli magát.

De csak egy kicsit.

- Megköllötött - mondta az első feje.
- Nem tehetünk mást - mondta a második feje.
- Nyomorult kis okostojás volt.
- Csak hepciáskodott.
- Kajabált.
- Hadonászott.
- Szökdécselt.
- Döfölődött.
- Hétféjú sárkány voltam, amíg ide nem ette a fene ezt a kis mitugrászt! - állította Rinaldó második feje.

- Levágta az egyik fejem, sitty! - mondta az első.
- Levágott még egyet, sitty! - mondta a harmadik.
- Sitty-sitty, csak úgy röpködtek a fejek - tódította a negyedik.
- Tényleg? - szörnyülködött Áfonyka.
- Na jó, hát igazából nem - ismerte be Rinaldó első feje.
- De akarta! - tette hozzá a második feje.
- Akarta volna!
- Hogy „kardkikard”, aszonta.
- Hogy lekaszabol.
- Hogy kardélre hány.
- Hogy felnyársal.
- Hogy kettészél.
- Hogy ízzé-porrá zúz.
- A bizogányával.
- Buzogány az.
- Bizogány.
- Buzogány, ha mondom!
- Ennek bizogánya volt.
- De miért? - kérdezte Áfonyka.
- Hát most mondom - mondta Rinaldó. - Hadonászott...
- De miért hadonászott? - kérdezte Áfonyka. - Miért akart lekaszabolni?
- Hát tudom én? Nem mondta...
- Mindig ezt csinálják ezek.
- Sose nem mondják meg. Az anyjuk szöszit az ilyeneknek!
- Csak jönnek a kardjukkal.
- Meg a bizogányukkal...
- Mondom: BU-ZO-GÁNY!
- Legközelebb - vágott közbe Áfonyka -, talán az is elég, ha, nem is tudom, kicsit odébb fújod. Elég nagyot tudsz fújni.
- Lehet róla szó! - mondta Rinaldó egyik feje. - Elfújjuk!

- Kicsit odapörkölünk neki - mondta lelkesen Rinaldó másik feje, és felbőffentett egy kis füstöt.

- Húha, tüzet is tudsz fűjni? - lepődött meg Áfonyka.

- Még szép, hogy tudok! Mér', hát sárkány vagyok, vagy mi a ló.

Ha ezt tudom, gondolta magában Áfonyka, nem dugom be a fejem a szájába (de szerintem lehet, hogy akkor is bedugta volna).

- Esetleg azt is lehet - folytatta Áfonyka hangosan -, hogy megfogod, és finoman arrébb teszed.

- Arrébb tesszük, mint a huzat - bólogatott a fejeivel Rinaldó. - Elpöccintjük. Kicsit átszabjuk a nadrágját.

- De talán mégiscsak az volna a legjobb - mondta gyorsan Áfonyka -, ha egyszerűen megkérnéd szépen, hogy menjen el.

- Jó! - lelkesedett a sárkánynak mind az összes feje. - Megmondjuk neki, hogy hová menjen, höhőhő!

- Hogy hová tegye a kardját, hahaha!

- Rákiáltunk hátulról, hogy bikmakk! Attól majd telerakja a nadrágját! - Rinaldó úgy határozott, hogy a kismadarak lefordultak az ágról ijedtükben.

Áfonyka kifogyott az ötletekből. Észrevette, hogy még mindig a kezében tartja a koronát. Egy pillanatra felmerült benne, hogy magával viszi, de hát mégiscsak egy sárkány szájában volt, úgyhogy inkább meggondolta magát.

- Ezt a koronát akkor izé... itt hagyom emlékebe - mondta.

- Tedd csak oda a többi közé! - mondta Rinaldó negyedik feje.

A többi közé? Áfonyka inkább lenyelte a kérdést. Csak szépen letette a koronát egy kőre, és elköszönt a sárkánytól.

- Szervusz, Rinaldó, én megyek. Biztosan találkozunk még.

- Szevasz! - mondta egész barátságosan a sárkány negyedik feje, miközben a többi csak mondta tovább a válogatott cifraságokat.

Áfonyka fogta a kosárkáját, és elugrándozott a fák között.

HATODIK FEJEZET

*amelyben sajnos mind elfogy a legfinomabb lekvár,
viszont megtudjuk, mit füttyörészett a mókus*

Áfonyka keresett egy napsütötte zugot, ahol kicsit elüldögélhet, kifújhatja magát és eszegethet egy kis elemózsiát erre az ijedtségre a sárkányos kaland után (mert igazság szerint kicsit azért megijedt Rinaldótól - nem nagyon, de azért mégiscsak).

Letelepedett egy megfelelőnek látszó farönkre, kivett a kosarából egy bodzás kiflicskét meg az üveg lekvárt.

Ahogy ott eszegette Laska néni és Rizike néni legfinomabb számócalekvárját és mártogatta bele a kiflicskét, kezdte úgy érezni, mintha nem is az erdő egy ismeretlen,